

ОТЕЦЪ МЕ ЛЮБИ

УЧИТЕЛЪТЪ



СОФИЯ
1936

ОТЕЦЪ МЕ ЛЮБИ

УЧИТЕЛЪТЪ



СОФИЯ
1936

Печатница „ЗАДРУГА“, Врабча 1 — София

Коего Богъ е съчеталъ.

„Онова, което Богъ е съчеталъ
човѣкъ да не разлжчва.“*)

„Коего Богъ е съчеталъ“. Христосъ е изказалъ този стихъ по единъ външенъ поводъ, който се наблюдава въ всѣкидневния животъ на хората. Той има дълбокъ вътрешенъ смисълъ. „Онова, което Богъ е съчеталъ“. Какво е съчеталъ Богъ?—Връзката между духа и душата. Значи, за да не изгуби същественото въ живота, човѣкъ не трѣбва да разваля тази връзка. Фарисеитѣ запитали Христа: „Дали е просто на мъжъ да напусне жена си?“ Христосъ имъ отговорилъ: „Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ не трѣбва да разлжчва“. Това значи: докато духътъ на човѣка е свързанъ съ душата, той никога не може да напусне жена си. Щомъ тази връзка се скжса, мъжътъ всѣкога може да напусне жена си.

Сега ще ви дамъ следнитѣ мисли за ориентирание въ живота. Когато обикновенитѣ хора въ свѣта управляватъ, всички останали спятъ. Когато талантливитѣ управляватъ, обикновенитѣ хора се събуждатъ. Когато гениалнитѣ управляватъ, всички хора ставатъ. Най-после,

*) Марка 10:9.

когато светитѣ управляватъ, всички хора започватъ да работятъ. Следователно, докато човѣкъ спи, обикновени хора го управляватъ; щомъ се пробуди, талантливии хора го управляватъ; щомъ става, гениални хора го управляватъ; щомъ започне да работи, светии го управляватъ. Това сж вътрешни състояния, които всѣки човѣкъ преживява. Всѣки човѣкъ минава презъ тѣзи състояния. Докато обикновени мисли и чувства занимаватъ човѣка, той заспива. Щомъ талантливитѣ се проявяватъ въ човѣка, той се пробужда. Прояви ли се гениалността въ човѣка, той става отъ леглото и започва да се облича. Когато човѣкъ стане светъ, свѣтлината на деня го огрѣва, той започва да работи. За да започне работа, човѣкъ трѣбва да даде пжтъ на светитѣ въ него да управляватъ. Той не трѣбва да се стреми къмъ свѣтійство, но да се остави светии да го управляватъ.

Мнозина се стремятъ да станатъ светии. Тамъ е тѣхната погрѣшка. Да желаете светии да станете, това е човѣшко разбиране. Обаче, да желаете вие да работите, а гении и светии да ви управляватъ, това е Божествено разбиране. Щомъ имате таково разбиране, ще получите Божието благословение. Тѣй щото, самъ по себе си, човѣкъ не може да бжде нито обикновенъ, нито талантливъ, нито гениаленъ, нито светия. Но ако остави обикновени хора да го управляватъ и се

занимава съ обикновени мисли и чувства, той е обикновенъ; и като обикновенъ, той ще яде, ще пие и ще спи. Ако остави талантиливия да го управляватъ, той ще се пробуди отъ сънъ. Ако остави гениалния да го управляватъ, той ще стане отъ леглото си и ще се облѣче. Ако остави светиия да го управляватъ, той ще започне да работи, ще бжде едно съ тяхъ.

„Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да не разлжчва“. — Защо? — Защото той не може да направи нѣщо по-умно отъ Бога. Човѣкъ не трѣбва да седи и да мисли, какво самъ да направи. Колкото и да мисли, нищо ново нѣма да измисли, но да се заеме волята Божия да изпълни, т. е. да реализира онова, което Богъ е съчеталъ. Какво прави ученикътъ по рисуване? Той взима модела, който учителятъ му е далъ, и започва да рисува. Никой ученикъ не може да измисли по-добъръ моделъ отъ този, който му е даденъ. И никой човѣкъ не е създалъ и не може да създаде по-добъръ човѣшки моделъ отъ този, за който се казва, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Досега никой художникъ не е могълъ да нарисува онзи човѣшки образъ или моделъ, за който е казано въ Битието, че Богъ го е създалъ по образъ и подобие свое. Много човѣшки образи сж рисувани досега, отъ видни художници; но всички сж далечъ още отъ първообраза.

„Онова, което Богъ е съчеталъ“. Щомъ Богъ е съчеталъ нѣщо, на сжщото основание и човѣкъ е изпратенъ на земята да направи нѣщо въ духа на това, което Богъ е съчеталъ. Които не разбиратъ този законъ, тѣ могатъ да изпаднатъ въ заблуждение, да мислятъ, че всичко могатъ да направятъ. Обаче, казано е въ Писанието: „Цѣлиятъ свѣтъ лежи въ рж-цетѣ на лукавия“. Това значи: цѣлиятъ свѣтъ лежи въ заблуждения, въ изкушения. Вследствие на заблужденията хората нѣматъ ясна представа за живота. Защо? — Защото нѣматъ любовь. Безъ любовь човѣкъ не може да има ясна представа за живота. Безъ любовь животътъ е неразбранъ, непознатъ за човѣка. Безъ любовь животътъ е мъчение. Любовьта е необходима за човѣка, за да познае живота. Че страдалъ човѣкъ, че се мъчилъ, че ималъ неприятности, това сж илюзии въ живота. Илюзиитѣ сж на второ мѣсто. На първо мѣсто е любовьта, която ражда живота. — Главата ми побѣлѣ отъ страдания. — Ти се лъжешъ. Това не сж никакви страдания. Твоитѣ страдания и мъчнотии сж отъ книга направени.

Разбойникъ влѣзълъ въ дома на единъ богатъ човѣкъ, извадилъ срещу него ножа си и му казалъ: Скоро дай пари! — Моля ти се, не ме убивай! Колко искашъ? Ще ти дамъ, колкото искашъ, но животътъ ми само пощади. Богатиятъ далъ известна сума на разбойника, и по този начинъ спасилъ живота си. Следъ това разправялъ на приятелитѣ си, че безъ

малко животътъ му щѣлъ да отиде. Разбойникъ влѣзълъ въ дома му, съ ножъ въ ржка. — Знаешъ ли, че този ножъ бѣше книженъ? — Тѣй ли? Да знаехъ, че е така, азъ самъ щѣхъ да се разправя съ него.

Сега и на васъ казвамъ: Ножътъ, съ който апаши и разбойници ви плашатъ, е книженъ. Страданията ви пѣкъ не сж нищо друго, освенъ трици. Нѣкой страдалъ, защото нѣмалъ пари; другъ — защото нѣмалъ жена; трети — защото билъ боленъ; четвърти — защото никой не го обичалъ. Слушайте нѣкой да се оплаква, че майка му, баща му, братъ му, сестра му не го обичали, всички го изоставили. Отде знае това? Влѣзълъ ли е той въ сърдцето на майка си или на баща си да знае това? Единственото нѣщо, което човѣкъ знае, е това, което мисли. За да познае човѣкъ, дали нѣкой го обича или не, той самъ трѣбва да има любовъ. Ако любовта е въ неговото сърдце, той ще освѣти сърдцата на другитѣ и ще разбере, обичатъ ли го тѣ или не. Освенъ любовта другъ пжтъ нѣма. Тя разкрива всички тайни. Какъ ще разберете живота на другитѣ хора, ако не ги обичате? Единствената мѣрка въ живота е любовта. Безъ любовъ, като Божествена мѣрка, животътъ всѣкога ще остане неразбранъ. Който има любовъ въ себе си, той разполага вече съ онази мѣрка, съ която може да мѣри всички нѣща. Който е придобилъ любовта, той се е домогналъ до щастието въ живота. Дето е любовта, тамъ

е щастието. Въ това нѣма никакво изключение. Казватъ нѣкои, че любовта била празна работа. — Не, въ безлюбието е празнотата, а въ любовта — пълнотата на живота. Докато имате въ себе си любовта, като мѣрка на живота, вие всѣкога ще имате миръ, спокойствие, радостъ, веселие. Ако изгубите едно отъ тия качества, вие сте изгубили мѣрката си. — Какво да правя тогава? — Намѣри мѣрката си и постави я на мѣсто!

Представете си, че влизате въ една тъмна изба безъ свѣщъ. Какво ще стане съ васъ? Ще се спънете нѣкжде и ще паднете. Ако влѣзете съ запалена свѣщъ въ избата, никакво спъване нѣма да има. Следователно, каквото представя запалената свѣщъ за физическия свѣтъ, такова нѣщо представя любовта за сърдцето. Само любовта е въ състояние да разреши мъчнотиитѣ ви. Любовта е пжтъ за разрешаване на труднитѣ задачи въ живота на човѣка. Съ други думи казано: Любовта е пжтъ за сърдцето. Мъдростъта пжкъ е пжтъ за ума. Човѣкъ не може да разбере, да оцени, да придобие знание и да го приложи, ако не е мъдъръ. Нѣкои хора обичатъ да говорятъ много, да заставятъ другитѣ да вѣрватъ въ това, въ което и тѣ сами не вѣрватъ. Тѣ искатъ да заставятъ другитѣ хора да мислятъ върху това, което и на тѣхъ не е ясно, не го разбиратъ. Това е невъзможно. Направете опитъ въ това отношение и ще се увѣрите, че е така. Човѣкъ може да предаде мисълта,

знанието си на другитѣ хора, когато самъ той разполага съ такова знание, съ такава мисълъ, които предъ нищо не се разколебаватъ.

Единъ англичанинъ прекаралъ въ Индия цѣли 20 години и научилъ само едно изкуство, т. е. придобилъ само едно знание: да разгонва кучета. Като се върналъ въ Англия, отишълъ въ Лондонъ, дето се срещналъ съ единъ английски лордъ. Като разправялъ на лорда за това, което придобилъ въ Индия, последниятъ пожелалъ да направятъ опитъ. Деньтъ и часътъ за опита били опредѣлени. Лордътъ пристигналъ съ своитѣ 40 кучета, порода булдогъ, които били много свирепи. Англичанинътъ пристѣпилъ къмъ опита. Застаналъ на едно мѣсто и мислено описалъ около себе си окръжностъ. Следъ това лордътъ започналъ да пуца срещу него едно по едно кучетата си, като същевременно ги насъсквалъ. Първото куче излѣзло, хвърлило се къмъ англичанина, но той веднага му изсвирилъ по особенъ начинъ. Кучето стигнало само до мислено прекараната линия и тамъ се спрѣло. Излѣзло второ, трето, четвърто куче, но като чули това изсвиркване, всички се спирали предъ проектираната линия. Всички 40 кучета се събрали на едно мѣсто, лаели, но не могли да пристѣпятъ крачка напредъ. Достатъчно било англичанинътъ да изсвири по специфиченъ начинъ, за да хукнатъ всички кучета назадъ. Това е истинско знание—да изсвиришъ съ уста, и кучетата да се

разбѣгатъ. Ако кучетата не бѣгатъ отъ вашето изсвиркване, вие нѣмате никакво знание.

Какво представятъ нещастията и мъчно-тиитѣ въ свѣта? — Това сж свирепитѣ кучета, които лаятъ около васъ. Какъ можете да се справите съ тѣхъ? — Като имъ изсвирите. Ако при изсвирването успѣете да ги разгоните, вие разполагате съ истинско, положително знание. Колкото и да философствувате, каквито теории да изнасяте, ако не можете да се освободите отъ кучетата, вие нѣмате мѣрката на знанието — на мъдростъта, нито мѣрката на любовта. А тѣй, да предполагате само, че имате знание, това не е вътрешно, дълбоко знание. Това е външно знание само, което всѣки моментъ можете да изгубите. Положително знание е това, съ което човѣкъ разполага всѣки моментъ и може самъ да го приложи, безъ да очаква помощъ отъ хората, безъ да очаква тѣхното удобряване.

Сега, да дойдемъ до истината. Истината е мѣрка за свободата. Човѣкъ не може да бжде свободенъ, докато не е намѣрилъ мѣрката на истината въ себе си. Свободата е вътрешна, а не външна проява. За да бжде свободенъ, човѣкъ трѣбва да бжде живъ; после, той трѣбва да разполага съ мѣрката на любовта, на мъдростъта и на истината. Щомъ има тѣзи нѣща въ себе си, той ще бжде силенъ. Какъ може човѣкъ да придобие свободата си? Чрезъ съзнателна работа върху себе си. Всѣки трѣбва да разчита на себе си, самъ

да извоюва свободата си. Свободата, която човѣкъ търси, не може да дойде отвънъ. Ако е въпросъ за външна свобода, човѣкъ лесно може да я добие. Господарьтъ може да направи слугата си външно независимъ, но съ това той ще отнеме вътрешната му свобода.

Свободата се придобива при условията, при които човѣкъ се намира. Докато е на леглото си и очаква помощъ отъ лѣкаря, болниятъ не е свободенъ. Ще дойде единъ лѣкарь, ще му даде нѣкакво лѣкарство, което временно само ще го успокои. Ще дойде другъ лѣкарь, ще му даде второ лѣкарство, което ще влоши положението му. Болниятъ, обаче, не е свободенъ нито въ първия, нито въ втория случай. Човѣкъ трѣбва да бжде лѣкарь самъ на себе си. Докато не сте лѣкарь на себе си, вие не можете да бждете свободни. Докато човѣкъ не създаде вътрешна, интимна връзка между духа и душата си, той не може да бжде свободенъ. Тази връзка наричаме връзка съ Бога, съ Първата Причина на нѣщата. Безъ тази свещена връзка, човѣкъ не може да очаква онова вътрешно единство въ себе си. Отъ това единство зависи бждещето развитие на човѣка. Отъ вътрешното единство въ човѣка зависи придобиване на ония блага, къмъ които той се стреми. Така трѣбва да се разбира истината.

Които не разбиратъ истината, тѣ очакватъ първо свѣтътъ да стане добъръ, а после хората. Нѣма защо свѣтътъ да става до-

бъръ. Свѣтътъ представя съвокупность отъ хора. Когато всѣки човѣкъ поотдѣлно стане добъръ, цѣлиятъ свѣтъ ще стане добъръ. Всички хора пѣкъ живѣятъ и се движатъ въ Бога, Който е създалъ свѣта. Следователно, всѣки човѣкъ има условия въ себе си да стане добъръ. Който разбира Божиитѣ пѣтица и ги следва, той е едно съ Бога — никой не може да го ограничи. Богъ е всѣкога свободенъ. Казано е въ Писанието: „Дето е Духътъ, тамъ е свободата. Дето е Духътъ, тамъ е истината. Истината прави човѣка свободенъ“. Всички съвременни хора търсятъ свободата. Цѣлиятъ свѣтъ воюва за свобода. Въ всѣки домъ има споръ за свобода: мъже, жени, деца—всички се борятъ за свобода; слуги и господари — сжщо се борятъ за свобода. Обаче, тѣй както съвременнитѣ хора търсятъ свободата, този въпросъ ще остане неразрешенъ. Свѣтътъ самъ нѣма да разреши тази задача, нито вие можете да разрешите задачата на свѣта. — Защо е така? — Защото този въпросъ е колективенъ и принадлежи на разрешаване отъ цѣлото човѣчество. Цѣлото човѣчество търси нѣщо. То търси нѣкаква обща идея, която да го повдигне. Каква е тази идея, никой не знае. Никой човѣкъ не може да наложи една идея на другитѣ. Всѣки самъ може да си наложи нѣкаква идея. Само при това положение човѣкъ може да бжде свободенъ. Ако нѣкой пита, какъ може да бжде свободенъ, това показва, че той не е готовъ,

още за свобода. Докато човѣкъ пита, какъ трѣбва да гледа, това показва, че той е слѣпъ. Щомъ престане да пита, какъ трѣбва да гледа, той вече е прогледалъ. Щомъ вижда, той може да се движи свободно. Тогава той тръгва съ всички заедно, и кой каквото му посочи, всичко вижда. Той тръгва по градове, по села, по гори и планини — свѣтътъ обикаля. Докато човѣкъ пита, какъ трѣбва да чува, той е глухъ. Щомъ престане да пита, какъ трѣбва да чува, той вече е съ отворени уши, всичко може да чува.

И тъй, отворете очитѣ си сами, безъ да очаквате да дойдѣ нѣкой отвънъ да ви ги отвори. Да отвори човѣкъ самъ очитѣ и ушитѣ си, това е негово собствено право, дадено му отъ самата природа. Трѣбва ли да чакате сутринъ да дойде вашиятъ слуга отвънъ да отвори очитѣ ви? Ако човѣкъ самъ може да отвори очитѣ си, трѣбва ли да очаква спасението му да дойде отвънъ нѣкъде? Има известни условия за спасението на човѣка отвънъ, но пълно, истинско спасение иде отвътре. Това се отнася до онѣзи, които разбиратъ, които сж посадени вече въ земята и които иматъ условия да растатъ. Онѣзи, които не разбиратъ, тѣ ще останатъ само съ стремежа си въ потенциално състояние, въ каквото състояние се намира житното зърно въ хамбара. То има стремежъ да расте, но условия нѣма за това. Обаче, като го посадите на нивата и го поставите на неговото мѣ-

сто, то ще започне да расте отъ само себе си. Това житно зърно е въ състояние да създаде друго, подобно на себе си. Ако житното зърно е способно да израсте и да даде плодъ, подобенъ на себе си, колко повече човѣкъ може да направи това! Когато човѣкъ се натъкне на страдания, това е признакъ, че той е излѣзълъ вече отъ Божествения хамбаръ и е посѣтъ на Божествената нива. И следъ това на човѣка не остава нищо друго, освенъ да расте, да цъвти и плодъ да вързва. Само така той ще получи Божието благословение. Значи, докато сте въ хамбара, никакви страдания нѣмате. Щомъ ви посадятъ на нивата, страданията ще дойдатъ. Докога ще имате страдания? — Докато узрѣете. Щомъ узрѣете, страданията ви ще престанатъ. Следователно, човѣкъ страда, докато е на земята. Когато мине въ другия свѣтъ, земнитѣ страдания изчезватъ.

И тъй, страданията, които хората иматъ, сж временни. Разликата между хората на земята не седи въ това, че едни страдатъ, а други — не, но въ голѣмината на страданията: нѣкои страдания сж по-голѣми, а други — по-малки. Колкото по-голѣми сж страданията, толкова по-голѣмо е растенето. Запримѣръ, джбѣтъ има по-голѣми страдания отъ житното зърно. Житното зърно узрѣва за шесть месеца и следъ това се скрива въ хамбара, когато джбѣтъ следъ сто или двеста години едва може да се върне въ хамбара. Дълго време джбѣтъ остава вънъ, на

голъми изпитания. Ако погледнете кората на джба, ще видите, че тя е силно напукана. — На какво се дължи това? — На голъмитъ външни несгоди.

Сега ще говоря за онова, което е вложено у васъ, а не за онова, което въ бждеще може да спечелите. Онова, което въ бждеще можете да спечелите, това е лотарийна игра; за васъ сж важни богатствата, които днесъ имате въ себе си, които можете да обработите и използвате. Всѣки отъ васъ има въ себе си по единъ изворъ на любовта, на мъдростта и на истината. Дръжете се за тѣзи извори и ползвайте се отъ тѣхъ разумно. Това не значи още, че вие ще бждете свършени, самостоятелни, че нѣма да имате никакво отношение къмъ хората. Всѣки изворъ е въ връзка съ други извори. Значи, водата отъ вашитъ извори ще се съедини, ще се слѣе съ водата на другитъ извори и ще образува голъмо море.

Следователно, дръжете се за онѣзи извори, които сж у васъ, за да се свържете съ тѣзи души, съ които си хармонизирате. За да расте и да се развива правилно. Човѣкъ всѣки день трѣбва да се свързва поне съ една напреднала душа. Връзката на човѣка съ напредналитъ души е първото условие за растене. Мнозина мислятъ, че като постигнатъ свършенство, ще се уединятъ, и никой нѣма да ги смущава. Кой може да смущава човѣка? Само глупавиятъ може да сму-

щава. Тъй щото, ако нѣкой се смущава, това показва, че глупавитѣ, обикновенитѣ сжества въ него управляватъ. А вие знаете, че когато глупавитѣ, обикновенитѣ управляватъ, хората спятъ. Когато талантливитѣ управляватъ, хората се пробуждатъ. Когато гениалнитѣ управляватъ, хората ставатъ отъ леглата си и започватъ да се обличатъ. Когато светиитѣ управляватъ, хората започватъ да работятъ. Това сж четири състояния, презъ които всѣки човѣкъ минава.

Ще запитате, дали тия нѣща сж вѣрни. — Азъ говоря само това, което абсолютно зная, което съмъ провѣрилъ и изпиталъ не само веднѣжъ, но безброй пѣти. — Какъ можемъ да се увѣримъ въ това? — Като изучавате себе си, като изучавате ближнитѣ си. Щомъ се свържете съ единъ човѣкъ, вие ще познаете, дали той е отъ обикновенитѣ, отъ талантливитѣ, отъ гениалнитѣ, или отъ светиитѣ. Сжщевременно ще познаете, дали единъ човѣкъ спи, дали се е пробудилъ, дали е станалъ или е започналъ вече да работи. Кога човѣкъ заспива? — Когато се унесе отъ нѣкаква мисль. Запримѣръ, нѣкой си купилъ единъ лотариенъ билетъ и започналъ да мечтае, че ще спечели единъ милионъ лева. Както си мечтае, така заспива. Ще дойде нѣкой следъ това да му говори нѣщо на ухото. Човѣкътъ спи. Какво ще му говорите? Оставете го спокоенъ. Това показва, че обикновенитѣ хора го управляватъ. Не говорете на човѣкъ, който

спи, защото и вие ще минете за спещъ, за човѣкъ, когото обикновенитѣ управляватъ. Когато се събуди, тогава му говорете.

Сега ние говоримъ за закона на любовта, като връзка между душитѣ. Когато се направи тази връзка, животътъ на хората ще потече по естественъ начинъ. Тогава никой никого нѣма да изнасилва, да измжчва. Всички хора ще си помагатъ взаимно. Законътъ на любовта изисква взаимна помощ между хората. Когато хората се свържатъ съ закона на мъдростта, свѣтлина ще потече въ умоветѣ имъ. Тогава никой нѣма да се спъва. Пжтьтъ имъ ще бжде освѣтенъ. Когато хората се свържатъ съ закона на истината, тѣ ще бждатъ свободни. Необходимо е човѣкъ да бжде свободенъ. Безъ животъ, безъ знание и безъ свобода човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа не могатъ да растатъ, не могатъ правилно да се развиватъ. Това сж велики заповѣди, написани на човѣшката душа.

И тъй, когато човѣкъ се намѣри предъ голѣми изпитания, нека не търси знанието отвънъ нѣкъде, но да се вдълбочи въ себе си и самъ да чете онова, което любовта, мъдростта и истината сж написали въ него. Това е написано отъ ржката на неговия вѣченъ Баща. Това е изказалъ Христосъ съ думитѣ: „Както ме е Отецъ научилъ, така говоря“. Това се разбира отъ думитѣ, изказа-

ни отъ Христа: „Всички ще бждатъ научени отъ Бога“. Да бждете научени отъ Бога, не значи да станете господари. — Не, тогава ще започне истинскиятъ животъ, който хората търсятъ. Когато слънцето изгрѣва, и очитѣ на човѣка сж отворени, той ще види благо, свѣтлината на деня. Ако очитѣ му сж затворени, той ще остане слѣпъ за това благо. Когато Божествениятъ Духъ изгрѣе и намѣри човѣка съ петъ, съ седемъ отворени сѣтива, Той ще излѣе върху него всички свои благословения. Това значи да живѣе човѣкъ безъ законъ, написанъ отъ човѣшка рѣка. Какво велико състояние отъ това? Тогава човѣкъ нѣма да се стреми ни къмъ талантливостъ, ни къмъ гениалностъ и светийство, но душата му ще бжде проникната отъ желание да бжде Синъ Божий.

Ще дойде день, когато всички хора ще бждатъ Синове Божии. Когато всички хора работятъ и се съобразяватъ съ законитѣ на любовта, мъдростта и истината, тѣ ще станатъ Синове Божии. Да бждете Синове Божии, това значи, Божието да стане ваше, а вашето — на Бога. Това значи, всички хора, всички души да се обединятъ въ едно цѣло. Кога ще стане това? — Още днесъ може да стане. Не е нужно светии да станете, но да оставите светиитѣ да ви управляватъ. Светиитѣ трѣбва да ви управляватъ, а вие — да работите. Още днесъ всички можете да бждете Синове Божии, въ смисълъ да имате

синовни отношения къмъ Бога. А що се отнася до работата, за това се изисква много време. Да добие човѣкъ външни знания, за това се изисква много време. За вътрешното знание, обаче, не се иска много време. Достатъчно е човѣкъ да се вдълбочи въ себе си, за да прочете онова, което отъ вѣкове е написано въ него. Така той ще опита и приложи онова, което знае. Безъ това вдълбочаване и проучаване на себе си, човѣкъ всѣкога ще разваля хубавитѣ работи. Даде ли ви се прѣсенъ, хубавъ хлѣбъ — опитайте го. Не мислете много върху него. Какво правятъ съвременнитѣ хора? Като получатъ такъвъ хлѣбъ, тѣ тръгватъ отъ съседъ на съседъ да покажатъ, какво сж получили. Този съседъ ще пипне хлѣба, онзи съседъ ще го пипне, докато най-после съвсемъ го изцапатъ. Не давайте хлѣба си въ ржцетѣ на чуждитѣ хора. — Ами ако нѣкой нѣма хлѣбъ? — Богъ е далъ въ ржцетѣ на всѣки човѣкъ по единъ хлѣбъ. Щомъ е създалъ човѣка, Той го е осигурилъ. Като обичате Бога, вие ще запазите хлѣба, който ви е даденъ отъ Него. Който е позналъ любовта, мъдростта и истината, той никога нѣма да остане гладенъ. Щомъ гладътъ на човѣка е задоволенъ, той е свободенъ, може да работи.

Следователно, хлѣбътъ, който е даденъ на човѣка, е заради него. Ще кажете, че това е егоистично. Никакъвъ егоизъмъ нѣма тукъ. Следъ като човѣкъ изяде хлѣба си и го.

преработи, той го превръща на плодно дърво, отъ плодетъ на което всѣки пѣтникъ, всѣко дете има право да си вземе. Не само хората, но и птичкитъ, и животнитъ ще могатъ да ядатъ отъ тѣзи плодове. Като изяде опредѣления за него хлѣбъ, човѣкъ може да се превърне на дойна крава, отъ млѣкото на която всички могатъ да се ползватъ. — Какъ, крава да стана, хората да ме доятъ! Споредъ мене кравата е изворъ, който постоянно блика и раздава своето благо. Мъчно ли е на извора да тече? Страшно е положението на извора, когато престане да дава. Докато дава, той е доволенъ, щастливъ. Щомъ престане да дава, той изгубва вече щастието, доволството си. Когато говоримъ за Божествената крава, ние разбираме Божественото млѣко, което извира отъ недрата на Великия Духъ, Който храни човѣшкитъ души. Това е вътрешно състояние, което може да изпита всѣка душа.

„Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да не разлѣчва“. Какво е съчеталъ Богъ? — Той е съчеталъ възгледитъ на душата и на духа, отношенията между тѣхъ. Тѣзи сж новитъ възгледи, които правятъ човѣка свободенъ. Ние имаме предъ видъ съвършената, пълната свобода, която съдържа въ себе си три качества: животъ, знание и свобода. Който има тѣзи качества въ себе си, той влиза въ новия животъ — въ възкресението. Възкресението е нова фаза на живота, новъ животъ, който изключва всички страдания, всич-

ки мъчнотии и недоразумения. Преди да влѣзете въ живота на свободата, въ живота на възкресението, вие не можете да бъдете свободни отъ вашитѣ мъчнотии и страдания. Докато сте още въ стария животъ, страданията неизбежно ще ви следватъ. Временно страданията могатъ да отстѣпятъ отъ човѣка, но следъ това пакъ ще го посетятъ. Въ новия животъ, обаче, страданията сами по себе си изчезватъ. Както слънчевата свѣтлина и топлина топятъ леда и снѣга, така свѣтлината на новия животъ стопява и отстранява отъ пътя на човѣка всички мъчнотии и страдания. Казано е въ Писанието за Бога: „Ще изтрия сълзитѣ имъ и нѣма да ги помена. И ще ме познаватъ отъ малкъ до голѣмъ“.

Казано е още: „Нито око е видѣло, нито ухо е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за ония, които Го любятъ“. Велики работи е приготвилъ Богъ за онѣзи, които Го любятъ. Обаче, докато дойдатъ до тѣзи велики работи, тѣ трѣбва да минатъ презъ земята, като презъ велико училище. Страданията и мъчнотиитѣ, които човѣкъ минава, идатъ за негово добро. Така той трѣбва да гледа на тѣхъ, за да победи докрай. Кой ще победи свѣта? — Здравиятъ, а не болниятъ. Кой ще победи свѣта? — Живиятъ, а не мъртвиятъ. Кой ще победи свѣта? — Учениятъ, който разполага съ творческо знание, а не невежиятъ. Кой ще победи свѣта? — Свободниятъ, който носи въ

знание, произлѣзло отъ мъдростъта и свобода, произлѣзла отъ истината.

Сега, желая на всички да бждете носители на новия животъ, на пълната свѣтлина и на съвършената свобода.

Желая ви да изпълните волята Божия и да не разлжчвате онова велико съчетание, което Богъ е поставилъ между вашия духъ и вашата душа. Това значи да станете Синове Божии.

Желая ви да бждете Синове Божии!

„Богъ е Духъ, и Божиятъ Духъ носи свобода“.

Беседа отъ Учителя, държана на
22 мартъ, 1936 г. 5 ч. с.
София. — Изгрѣвъ.

Отецъ ме люби.

„Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си, за да я взема пакъ“.*)

„Затова Отецъ ме люби“. Да имате любовта на Бога, това е великото въ свѣта. Човѣкъ не може да има никакви постижения, докато не познава великото въ свѣта и докато великото не го познава.

Въ живота си човѣкъ може да се натъкне на две опасности: да отива съ голѣмъ сждъ при чешма, която слабо тече, капка по капка; да отива съ малъкъ сждъ при голѣмъ изворъ, който кара воденици, тепавици. Въ първия случай той ще чака цѣлъ день, докато сждътъ му се напълни. Въ втория случай сждътъ му скоро ще се напълни, и той ще ходи много пжти до извора, ще губи времето си, за да достави вода за своитѣ нужди. Това сж две несъобразности, две неестествени положения, на които хората често се натъкватъ въ живота си и не знаятъ, какъ да се справятъ. Коя е причината за тѣзи несъобразности? — Неразбирането на живота. Неразбирането пкъ се дължи на заблужденията на хората. Тѣ се намиратъ на кръстопжтъ, не зна-

*) Иоана 10:17.

ятъ, кой пътъ да поематъ. Човѣкъ лесно се заблуждава. Ако дадатъ на човѣка единъ скжпоцененъ камъкъ и едно житно зърно, той ще предпочете скжпоценния камъкъ предъ житното зърно. Защо? — Защото, ако продаде скжпоценниятъ камъкъ, съ паритѣ отъ него ще купи хиляди килограма жито. Обаче, въ реалния, въ духовния, въ съвършения свѣтъ житото не се купува и продава съ килограми. Тамъ житото не се държи въ хамбари. Тамъ житото е увиснало на дървета, както виждате на земята ябълки, круши, лимони, портокали, увиснали по клонетѣ на своитѣ дървета. Тамъ житнитѣ зърна биватъ отъ различна голѣмина.

Това сж сравнения, съ които искамъ да изясня идеята си, безъ да имамъ предъ видъ да вѣрвате като мене. Азъ не искамъ да вѣрвате като мене, защото моята вѣра почива на велики опитности, на безброй опити. Дали вѣрвате въ това или не, то е ваша работа. Когато изнасямъ истината предъ хората, азъ говоря само това, което зная и което съмъ опиталъ. Що се отнася до васъ, всѣки ще си прави такива заключения, каквито знания има. Знанията пъкъ зависятъ отъ опититѣ, които човѣкъ прави. Знание безъ опитъ не съществува. Докато не е опиталъ горчивината, човѣкъ не я познава, не знае, какво нѣщо е горчивина. Докато не е опиталъ сладчината, човѣкъ не знае, какво нѣщо е сладчина. Човѣкъ не знае, какво нѣщо е добро, какво

нѣщо е любовъ и какво — свобода, докато не ги е опиталъ.

Що е свобода? Въ физически смисълъ на думата, подъ свобода разбираме онова положение, при което всички органи на човѣшкия организъмъ сж вънъ отъ всѣкакви ограничения или препятствия. Ако погледнете краката на свободния човѣкъ, тѣ се движатъ легко, бързо, безъ никакво вътрешно препятствие. Свобода, въ сърдечно отношение, разбираме всѣко чувство, което излиза отъ човѣшкото сърдце, да се излива тихо, спокойно, безъ бури и сътресения. Свобода въ умственъ смисълъ на думата разбираме, всѣка мисълъ на човѣка да следва точно своя опредѣленъ пжтъ, безъ колебания и смущения. Щомъ се яви нѣщо, което стѣга било неговитѣ чувства или мисли, той вече не е свободенъ. Въ свободата всѣко нѣщо е на мѣстото си. Щомъ нѣщата, или явленията се мѣнятъ, тѣ сж извънъ свѣта на свободата. Гледате една жена, че ту се смѣе, ту плаче. Защо? — Актьоръ е тя, играе на сцената. Като слѣзе отъ сцената, тя казва, че много е плакала. Тя е плакала, докато е била на сцената. Щомъ слѣзе отъ сцената, плачътъ престава. Децата плачатъ най-много. Защо? — Искатъ да постигнатъ нѣщо. Като видятъ, че не могатъ лесно да постигнатъ нѣкое свое желание, тѣ веднага започватъ да плачатъ. Съ сълзитѣ си тѣ намазватъ вжжето, да се хлъзга по-лесно. Кога-

то нѣкой намаже едно копринено вжже съ хубаво масло, той има предъ видъ нѣщо.

Въ турско време, когато закачвали нѣкого на бесилка, намазвали вжжето съ сапунъ, да прилегне по-добре на врата на онзи, когото бесятъ. Колкото по-дебело и ненамазано било вжжето, толкова по-мжчно прилѣгало около врата на онзи, когото бесятъ. Ще кажете, че това е знание. Ако знанието ви се простира дотамъ, какъ по-лесно и сигурно да обесите човѣка, това не е никакво знание. Въ такъвъ случай по-добре вжжето да не се намазва, т. е. по-добре да нѣмате това знание и да не обесвате хората. Ако плачътъ поставя човѣка въ положението на актьоръ, той не е на мѣстото си. Обаче, ако плачътъ сблагородява чувствата въ човѣка, той е на мѣстото си. Нѣкой плаче, защото не е ялъ нищо, или защото изгубилъ паритѣ си; другъ плаче, защото жена му го напуснала; нѣкоя майка плаче, защото дъщеря ѝ пристанала на нѣкого; нѣкой плаче, че счупилъ крака си. Питамъ: кой плачъ е на мѣстото си? Или въ кой отъ тия нѣколко случая нещастieto на човѣка е най-голѣмо? Най-голѣмо е нещастieto на онзи, който е счупилъ крака си. Той усѣща най-голѣма болка. Неговата болка е реална, всѣки я чувствува. Колкото се отнася до онзи, който изгубилъ паритѣ си, или до онзи, когото жена му го напуснала, тѣхната болка не е толкова реална, не е толкова осезаема и за окръжаващитѣ.

И тъй, реални страдания сж тѣзи, които човѣкъ усѣща всѣки моментъ. Че нѣкой взелъ паритѣ на нѣкого, това не е реално страдание, защото не е свързано съ самия човѣкъ. Може би нѣкой търговецъ си въобразява, че е обранъ. Ще кажете, че този човѣкъ плаче, не може напразно да си въобразява, че го обрали. — Какво отъ това, че плаче? Както плаче, така може и да се смѣе. — Какъ? Срѣщамъ този търговецъ и му казвамъ: Знаешъ ли, че довечера ще дойде този, който те обралъ, и ще ти донесе две торби вмѣсто една? Той е богатъ човѣкъ, искалъ само да те изпита, затова е взелъ торбата съ паритѣ ти. На следния день срѣщамъ сжщия търговецъ, но вече засмѣнъ, доволенъ и ми казва, че получилъ две торби съ пари. — Както виждашъ, всичко е станало за добро. Ако не бѣха те обрали, днесъ нѣмаше да имашъ две торби пари. — По-добре да не бѣха ме обирали. Когато е по-добре да обератъ човѣка: когато потъва въ морето, или когато е на сушата? Ако нѣкой носи на гърба си торба съ злато и потъва въ морето, за предпочитане е да го обератъ, докато е въ водата още. Той ще изгуби златото, но ще спечели живота си. Когато човѣкъ потъва въ морето, добре е да се намѣри нѣкой да го освободи отъ торбата съ златото. Когато излиза на сухо, добре е тогава торбата съ златото да бжде окачена на гърба му. Такава е философията на живота. Човѣкъ трѣбва да изучава философията

на новия животъ. За тази целъ той трѣбва да възприема новитѣ идеи и да ги прилага. Съвременнитѣ хора живѣятъ съ стари идеи отъ миналото. Тѣ трѣбва да ги изучаватъ, но да не се спиратъ върху тѣхъ, да не ги преповтарятъ. Тѣ се спиратъ върху събития станали преди хиляди години и ги преповгарятъ. Запримѣръ, преди осемъ хиляди години нѣкой човѣкъ билъ поставенъ въ рая, но не издържалъ на тамошнитѣ условия, не издържалъ на обещанието, което далъ на Бога, вследствие на което билъ изпжденъ отъ рая. Като слѣзълъ въ свѣта, той ялъ и пилъ, направилъ голѣми дългове. Отъ това време насамъ всички хора повтарятъ сжщата история: нарушаватъ обещанието си, изгубватъ добритѣ условия на живота, вследствие на което и до днесъ плащатъ дългове. Дойде нѣкой, при васъ и ви казва: Плати дълга си! — Кой дългъ? — Който остана отъ Адамъ и Ева. Цитате: какво трѣбва да направимъ, за да се освободимъ отъ този дългъ? — Откажете се отъ пжтя, по който сж ходили Адамъ и Ева, и тръгнете по новия пжть. Иначе, докато ходите по тѣхния пжть, дълго време още ще плащате.

Сега ще приведа единъ примѣръ за единъ български чорбаджия, но искамъ да не се обиждате. Ще изнеса факта, както е въ действителность. Този чорбаджия живѣлъ въ едно село, между Варна и Шуменъ. Той далъ на заемъ на единъ турчинъ осемъ крини жито. Обаче, следъ като турчинътъ плащалъ осемъ го-

дини на чорбаджията, останалъ да дължи още 80 крини. Какво ще кажете на това отгоре? Каква лихва трѣбва да е искалъ чорбаджията отъ турчина, за да могатъ осемъ крини жито следъ осемъ години да нараснатъ на 80 крини? Това било българинъ! Да изплащашъ цѣли осемъ години и следъ това да дължишъ още 80 крини! Така не може да постъпва нито българинъ, нито французинъ, нито англичанинъ, нито германецъ, нито китаецъ, нито японецъ. Никой човѣкъ не може да постъпва така. Това не е човѣщина. Ще кажете, че това е отрицателна страна на човѣка. Да, това е отрицателна чѣрта на човѣка, но не и негово качество. Това е атавизъмъ, остатъкъ отъ миналото на човѣка. Дѣдото или прадѣдото на нѣкой човѣкъ билъ голѣмъ пияница, и сега внукътъ или правнукътъ му приема въ наследство тази отрицателна чѣрта и става пияница. Като гледатъ това, родителитѣ се оправдаватъ и казватъ: Нашиятъ синъ е приелъ по наследство този порокъ отъ дѣдо си. Нѣма какво да се прави. — Не, има какво да се прави. Човѣкъ може да се справи съ своето лошо наследство. Като работи съзнателно върху себе си, той лесно ще се освободи отъ това лошо наследство.

Съвременнитѣ хора трѣбва да работятъ върху себе си, да се освободятъ отъ всички лоши чѣрти, наследени отъ памти вѣка още. Ще каже нѣкой, че се занимава съ анатомия, биология и редъ още науки. Каквото и да из-

учава, човѣкъ все още бора̀ви съ миналото. Анатомията на човѣшкия организъмъ не е нищо друго, освенъ устройство и функция на неговитѣ органи отъ миналото. Биологията е сжщо наука, която изучава функциитѣ на човѣшкия организъмъ отъ неговия миналъ животъ. Ако днесъ разглеждате черепа на човѣка, вие ще изучите неговия миналъ животъ: какъ е живѣлъ, съ какво се е занимавалъ и т. н. При това, като изучавате черепитѣ на различнитѣ народи, на различнитѣ раси, вие можете да ги сравнявате и да правите разлика между едни и други. Черепътъ на негѣра, на китаеца, на европееца се различаватъ единъ отъ другъ. По черепа на бѣлия човѣкъ се вижда, че той има по-добри заложби отъ тия на черния. Ще каже нѣкой, че все сж човѣци. — И черниятъ, и бѣлиятъ сж човѣци, но отъ човѣкъ до човѣкъ има голѣма разлика. Първоначално думата „човѣкъ“ е подразбирала мислещо същество, което разполага съ благородни чувства. Сжщиятъ този човѣкъ е станалъ причина за всички нещастия въ свѣта. Ако проследите историята на човѣшкото развитие, ще видите, че за всички злини, за всички нещастия въ свѣта причина е човѣкътъ. Това е фактъ, въ който всѣки може да се убеди отъ личенъ опитъ.

Сега, не взимайте нѣщата буквално, но разсжждавайте. Математицитѣ боравятъ съ числа. Тѣ правятъ сѣчения, плоскости, изчисляватъ ги, турятъ ги на работа. Но всичко

това тѣ разрешаватъ съ числа. Химицитѣ изучаватъ елементитѣ, образуватъ различни съединения, като ги турятъ въ известни реакции; отъ друга страна тѣ откриватъ нови елементи, изучаватъ свойствата имъ. За основа на всичката имъ работа, обаче, служатъ елементитѣ. Следователно, както математицитѣ боравятъ съ числа, химицитѣ — съ елементи, така и вие трѣбва да приложите въ действие своята права мисълъ, за да разрешите задачитѣ на своя животъ. Каквото и да ви се говори, както и да ви се говори, прилагайте своята права мисълъ като мѣрка на нѣщата. Въ всѣко нѣщо търсете научната страна, за да се ползвате отъ него.

Когато Богъ създалъ земята, на небето било устроено изложение на всичко онова, което било направено. На изложението дошли представители отъ всички свѣтове, отъ всички царства, които сжществували по това време. Между всички ангели, които присжтствуваха на изложението, билъ и падналиятъ ангелъ — Луциферъ. Той седѣлъ важно, съ своето величие, и разглеждалъ всичко онова, което Богъ е създалъ. По едно време той видѣлъ едно малко, дребно сжщество, подобно на синаново семе. Указало се, че това сжщество билъ човѣкътъ. Господъ видѣлъ, че Луциферъ не обърналъ внимание на това малко сжщество, не се спрѣлъ да го разгледа отблизо, затова го запиталъ: Видѣ ли човѣка? — Видѣхъ едно малко, дребно сжщество, но не се

спрѣхъ да го разглеждамъ. — Вѣрвашъ ли, че отъ него ще излѣзе нѣщо? — Не вѣрвамъ. Отъ синаповото семе нищо не може да излѣзе. Такова нѣщо е човѣкътъ въ моитѣ очи. — Много нѣщо ще излѣзе отъ това сжщество. — Не вѣрвамъ да излѣзе нѣщо — отговорилъ Луциферъ. Обаче, заради невѣрието си, Луциферъ трѣбвало да напусне небето и да слѣзе да се скита по свѣта. Като го запитвали, защо напусналъ небето, Луциферъ отговарялъ: Едно време имаше изложение на небето. Между всичко създадено отъ Бога, бѣше и човѣкътъ — малко, дребно сжщество, като синапово семе. Господъ ме запитва: вѣрвашъ ли, че отъ това сжщество ще излѣзе нѣщо? Азъ казахъ, че нищо нѣма да излѣзе отъ него. Той ме убеждаваше, че ще излѣзе нѣщо, но азъ не повѣрвахъ на думитѣ Му. Заради невѣрието ми ме изпждиха отъ небето. Голѣма пакостъ ми създаде това малко сжщество! Като слѣзохъ на земята, скитахъ се самотенъ отъ едно мѣсто на друго и видѣхъ единъ день едно голѣмо сжщество, че работи, създава, твори. Почудихъ се, кое ще е това сжщество, което не познавамъ. Разбрахъ, че това билъ човѣкътъ — онова малко синапово семе, което преди хиляди години не ми вдѣхна никакво довѣрие. Наистина, отъ малкото синапово семе излѣзе виденъ, знаменитъ човѣкъ, когото Богъ постави въ рая, тамъ да живѣе и да се развива

Отъ този моментъ Луциферъ си поставилъ за цель да изкара човѣка отъ рая, да

отнеме щастието му. Той си казалъ: На времето човѣкътъ стана причина да ме изпждятъ отъ небето, а сега азъ ще стана причина да го изпждятъ отъ рая. Обаче, има разлика между пакостта, която човѣкъ е направилъ на Луцифера и тази, която Луциферъ е направилъ на човѣка. Човѣкътъ съвършено несъзнателно, безъ никаква омисълъ е станалъ причина да изпждятъ Луцифера отъ небето. Невѣрието на Луцифера е причина за нещастието му. Луциферъ, обаче, съвсемъ съзнателно се е заелъ да отнеме щастието на човѣка. Съ влизането си въ рая, Луциферъ ималъ желание да внесе своето безвѣрие между първитѣ човѣци. Той успѣлъ въ желанието си. Като видѣлъ Ева въ рая, започналъ да ѝ разправя своята опитностъ: Едно време за своето невѣрие азъ изгубихъ щастието си. Не повѣрвахъ, че отъ едно малко семенце може да излѣзе нѣщо. Оттукъ научихъ закона, да не казвамъ, че отъ малкитѣ нѣща не може да излѣзе нѣщо. Затова и на васъ сега казвамъ: Вкусете отъ плода на дървото за познаване на доброто и злото и вѣрвайте, че отъ него всичко може да стане. Като вкусите отъ този плодъ, вие ще станете богове, ще придобиете голѣми опитности и знания.

Сега пъкъ азъ ви казвамъ: Вѣрвайте, че отъ това дърво, именно, нищо нѣма да излѣзе. Върху това дърво било написано на единъ

старъ езикъ следното: Не яжъ отъ плодетъ на дърво, на което не знаешъ, какви сж цвѣтоветъ му, нито миризмата на неговитъ цвѣтове, нито свѣтлината, на която плодетъ му сж зрѣли, нито пъкъ вкусътъ имъ познавашъ. Ева знаела този надписъ, много пжти го е чела, но не вѣрвала, че действително е така. Наистина, Ева не е била въ времето, когато дървото цвѣтѣло, за да види, какви сж цвѣтоветъ му, каква е миризмата имъ; тя не е била и въ времето, когато плодътъ узрѣвалъ, да види, на каква свѣтлина зрѣе. Обаче, трѣбвало да вѣрва въ написаното. Когато змията предложила на Ева да опита плода на забраненото дърво, тя вкусила отъ него, но не останала много доволна. Защо?—Плодътъ билъ още зеленъ. Ева знаела, че едно отъ правилата на рая гласѣло: никога не яжъ зелени плодове. Въпрѣки това, тя вкусила отъ плода, предложила отъ него и на Адама, и по този начинъ се облѣкла съ зелена рокля. Всички трѣбва да знаете, че плодътъ на злото е зеленъ. Въ първо време той е горчивъ, после става киселъ, и следъ дълго време узрѣва, става сладъкъ. Тѣй щото, ако искате да опитате злото, чакайте го да узрѣе, да стане плодътъ му сладъкъ. И ако тогава го вкусите, поне нѣма да умрете.

Сега, това сж стари работи. Каквото и да говорите, както и да чувствувате, каквото и да мислите, това сж все стари работи, върху които не трѣбва да се спирате. Единстве-

ното ново въ свѣта, това е Божията Любовь, която иде сега. Тя представя плодъ, който всѣки може да опита и да се задоволи. Който хапне отъ този плодъ, той изпитва въ себе си нови сили, новъ потикъ на животъ. Любовта Божия е онази сила, която дава условия за растене на човѣшкото сърдце, на човѣшкия умъ, на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Това е реалното въ свѣта. Следователно, ако искате да знаете, що е реалностъ, казвамъ: Настоящето, младостта е реалността въ живота. Тя подмладява човѣка. Значи, миналото състарява, а настоящето подмладява човѣка.

Сега, азъ не говоря нѣща, въ които безусловно трѣбва да вѣрвате. Опитвайте нѣщата и тогава вѣрвайте. Вѣрвайте на своя личенъ опитъ. Всички имате опитността, че докато вѣрвате и живѣете съ миналото, остарявате и умираете. Щомъ вѣрвате въ сегашното и съ него живѣете, вие се подмладявате. Вземете. за примѣръ, вѣрата на съвременнитѣ религиозни хора. Тѣ вѣрватъ, че Христосъ дошълъ на земята, проповѣдвалъ на хората, страдалъ, билъ разпнатъ на кръстъ и следъ три деѣя възкрѣсналъ. Въпрѣки своята вѣра въ Христа, и тия хора страдатъ, умираатъ, мжчатъ се, както и ония, които не вѣрватъ въ Бога и въ Христа. Какво учение е това, което не може да издигне хората на по-високо стѣпало отъ онова, на което седатъ обикновенитѣ хора? Или учението на Христа не е право, или хората не го

разбиратъ и не могатъ да го приложатъ. Христосъ не дойде на земята, за да покаже на хората, че тѣ трѣбва да страдатъ. Той дойде на земята да накара хората да вѣрватъ въ любовта, въ живота и да възстановятъ връзката си съ Бога. Страданието е само методъ за изкупление, а Христовото учение е учение на любовта. Любовта пъкъ е методъ за възстановяване на правилнитѣ първични отношения между душитѣ.

Днесъ всичко има въ свѣта, но едно нѣщо само нѣма — любовъ нѣма. Нѣкой казва: Всичко имамъ. — Всичко имашъ, но едно самоти недостига. — Какво ми недостига? — Любовъ нѣмашъ. — Ама азъ се мжча. — Щомъ се мжчишъ, любовъ нѣмашъ. Любовта съ мжчение не се достига. Най-лесното нѣщо за постигане е любовта. Когато придобиешъ любовта, въ тебе нѣщата ще ставатъ магически. Нѣма по-мжчно, по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да върши нѣщо безъ любовъ. Туй се отнася не само за хората, но и за боговетѣ. Ако Богъ е всесиленъ, това се дължи на обстоятелството, че Той върши всичко съ любовъ. Казано е: „Богъ е любовъ“.

Съвременнитѣ хора не вѣрватъ въ любовта. Защо? — Защото тѣхнитѣ мисли, чувства, постѣпки, както и животътъ имъ сж преплетени. Тѣ сж преплели Божественото съ човѣшкото, вследствие на което не ги различаватъ и считатъ отрицателнитѣ човѣшки прояви за Божествени. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ

направи нѣкаква пакостъ на своя съседъ, и последниятъ пита: Защо Богъ ми причини това зло? Защо Той допусна този човѣкъ да ми причини тази пакостъ? Питамъ: защо вие допуснахте този човѣкъ да ви напакости? Този човѣкъ по естество е комаръ, той не може да не хапе. Дойде единъ комаръ при васъ, кацне на носа ви и ви ухапе. Кой е виновенъ за това? Щомъ видите комаря, чукнете го съ прѣстъ, и той ще отхвъркне настрана. Нѣма защо да се разправяте съ комаря, или да го възпитавате, че не трѣбва да хапе. Погрѣшката на комаря пѣкъ седи въ това, че той не е искалъ разрешение отъ васъ, да хапе или не. Той трѣбва да дойде близо до васъ и да каже: Господине, гладенъ съмъ. Ще ми позволите ли да посмуча малко кръвчица отъ ржката ви? Ако му позволите, само тогава той има право да кацне на ржката ви, да забие хобота си въ нея и да посмучи малко кръвъ. Той ще смучи, а вие ще мълчите. А тѣй, безъ позволение, като разбойникъ, да кацне на ржката ви и да смучи кръвъ, това е престѣпление.

Тѣй щото, и вие трѣбва да знаете този законъ: Никога не правете нѣщо безъ позволенieto на другитѣ хора. Даже и добро да правите, пакъ искайте разрешение. Запримѣръ, намислили сте да направите едно добро на нѣкого. Идете при този човѣкъ и му кажете: Азъ намислихъ да ви направя едно добро. Съгласни ли сте за това? Ако този човѣкъ даде съгласието си, направете му добро; ако не

даде съгласието си, откажете се отъ това добро. Макаръ и рѣдко да се случавя, но вие можете да обидите човѣка и съ доброто, което му правите. Обаче, съ злото, което правите, всѣкога можете да обидите човѣка. Следователно, дали добро или зло мислите да правите, питайте човѣка. Запримѣрь, нѣкой намислилъ да обере брата си. Какво трѣбва да направи? Той трѣбва да отиде при него и да му каже: Намислихъ да оберя касата ти. Какво ще кажешъ? — Не позволявамъ. Скоро да излѣзешъ вѣнъ! Ако пѣкъ братъ ти позволи да го оберешъ, той самъ ще ти даде ключа отъ касата си и ще ти каже: Ето, вземи ключа. Отключи си, вземи, колкото пари искашъ, и ми върни ключа назадъ. Едно е важно за този, който обира: той трѣбва да знае изкуството, какъ да отваря и затваря касата и колко пари да вземе.

Като слушате да се говорятъ такива нѣща, ще кажете, че въ тѣхъ нѣма никаква логика. Кои нѣща сж логически? Логически нѣща сж ония, които ставатъ по взаимно споразумение; логически нѣща сж ония, които не произвеждатъ никакво противоречие между онзи, който взима и онзи, който дава. Когато въ отношенията на двама души, единиятъ е недоволенъ отъ другия, това показва, че въ тѣхната мисълъ нѣма логика, а въ отношенията имъ липсва справедливостъ. Ако броятъ на хората, които сж въ общение, се увеличава, и всички сж доволни едни отъ други, то-

ва показва, че мисълта имъ е логична, а връзката между душитѣ имъ е правилна и хармонична.

Помнете следното нѣщо: никога не казвайте, че онова, което вие мислите, е най-право. Никой човѣкъ не може да бжде мѣрка за другитѣ. Всѣки човѣкъ може да бжде абсолютна мѣрка за себе си, но не и за другитѣ. Умътъ на човѣка, неговата мисълъ може да бжде мѣрка за него само, но не и за другитѣ. Ако той пожелае да наложи своята мисълъ на другитѣ, кжде ще отиде тѣхната мисълъ? Кжде ще отиде тѣхниятъ умъ? Ако искате да наложите мисълта си върху нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да го запитате: Позволявашъ ли моятъ умъ, моята мисълъ да бжде мѣрка за твоя умъ, за твоята мисълъ? Този човѣкъ ще отговори: Ако ти позволявашъ моятъ умъ да бжде мѣрка за твоя умъ, азъ ще се съглася на твоего предложение. Сжщиятъ въпросъ може да се зададе по отношение на вашето сърдце, но ще получите сжщия отговоръ. Ще каже нѣкой: Вѣрвай на думитѣ ми! — Никой човѣкъ не може да вѣрва на думитѣ ви, ако и вие не вѣрвате на неговитѣ. Единствениятъ, който абсолютно вѣрва на човѣка, това е Богъ. Ако всички хора се произнесатъ за нѣкого, че отъ него нищо нѣма да излѣзе, единственъ Богъ ще вѣрва, че отъ този човѣкъ ще излѣзе нѣщо. Той не вѣрва само, но положително знае, че отъ този човѣкъ ще излѣзе нѣщо. Ако Богъ вѣрва, че

отъ нѣкой човѣкъ нѣма да излѣзе нѣщо, това значи, че Той приема злото въ себе си. Когато Богъ вѣрва, че хората ще станатъ добри, това показва, че злото е вънъ отъ Него. Въ Бога зло не съществува.

Следователно, когато човѣкъ приема, че нѣкои нѣща не могатъ да се изправятъ, или не могатъ да станатъ, това показва, че той е допусналъ злото въ себе си. Като знае това, човѣкъ трѣбва да гледа положително на нѣщата. Каквато мисль, каквото чувство да минатъ презъ човѣка, или каквато постѣпка да извърши, той трѣбва да знае, че сж добри. Колкото и лоши да сж привидно, въ края на краищата тѣ ще станатъ добри, т. е. ще работятъ за добро. Това е единъ важенъ психологически законъ, който има приложение въ човѣшкия животъ. Ако не мислите така, вие не можете да учите; не можете да се развивате правилно. Какво виждаме въ живота? — Точно обратното. Въ която църква да влѣзете днесъ, навсѣкжде ще чуete да се говори, че човѣкъ е грѣшенъ, че ще влѣзе въ ада на вѣчни мъки и страдания и т. н. Да казвате, че човѣкъ е направилъ известни погрѣшки, разбирамъ, но да твърдите, че човѣкъ е непоправимъ, това е криво заключение. Че е грѣшилъ човѣкъ и продължава да грѣши, да върши престѣпления, за това имаме редъ факти, редъ данни и доказателства. Но какви данни имате, че човѣкъ е непоправимъ? Да изправя и съзнава погрѣшките си, това е привилегия дадена само на човѣка. Тази привилегия

го отличава отъ всички други животни. Въ пжтя на своето слизане на земята, човѣкъ се е отклонилъ отъ правата посока на движението си, вследствие на което е направилъ много грѣшки и престѣпления. Ако не е така, какъ бихте си обяснили произхода на месояднитѣ животни? Какъ се създадоха рибитѣ, както и нѣкои птици, които сжщо сж месоядни? Всички животни, изобщо, представятъ фази, презъ които човѣкъ е минавалъ въ процеса на своето развитие. Когато започне да възлиза нагоре, човѣкъ ще съзнае погрѣшкитѣ си и ще започне да ги изправя.

Сега, азъ нѣма да се спирамъ върху въпроса за злото, физиологически да обяснявамъ неговия произходъ. Както и да го обясня, вие нѣма да го разберете и ще извадите криви заключения. За васъ е важно, какво въ сжщностъ представя човѣкъ. Какъ е произлѣзло злото, това не трѣбва да ви интересува. Човѣкъ е съставенъ отъ три сжщности: духъ — висша разумность, висшето начало въ човѣка; душа — втората сжщность и умъ — третата сжщность. Що се отнася до човѣшкото сърдце и до човѣшката воля, това сж производни, т. е. второстепенни величини. Значи, човѣкъ е съставенъ отъ три сжщности: духъ — първично начало; душа — вторично начало и умъ. На наученъ езикъ казано: духътъ представя изпъкнало огледало, което разпрѣсва свѣтлина. Душата представя вдлъбнато огледало, което приема свѣтлина. Умътъ обра-

ботва свѣтлината. Значи, първо духътъ иде въ свѣта и изпраща свѣтлина навсѣкжде. После душата иде да възприеме тази свѣтлина. Умътъ пъкъ, като колективно, недѣлимо начало въ човѣка, започва да обработва приетата свѣтлина. У всички хора умътъ е единъ и сжщъ, недѣлимъ, обаче на различни степени на развитие.

Като казвамъ, че умътъ на човѣка е недѣлимъ, вие ще се натъкнете на известно противоречие и ще кажете: Какъ е възможно моятъ умъ да е общъ съ ума на всички хора? Тамъ е заблуждението, именно, когато човѣкъ мисли, че неговиятъ умъ или неговиятъ духъ е нѣщо съвършено различно и отдѣлно отъ общия духъ, отъ общия умъ на козмоса. Христосъ казва: „Всичко, каквото е на Отца ми, мое е. Каквото ме е Отецъ научилъ, това правя. Не дойдохъ да изпълня моята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводилъ на земята“. Мнозина мислятъ, че иматъ свои разбирания, своя воля, която трѣбва да изпълняватъ. — Не, щомъ сте дошли на земята, вие първо ще изпълните волята на своята майка и на своя баща. Това е по човѣшки казано, но другояче не може. Запримѣръ, чия воля ще изпълни малкото вълче? То ще изпълни волята на майка си и на баща си. Нищо друго не може да излѣзе отъ малкото вълче, освенъ единъ обикновенъ, или най-много единъ талантливъ вълкъ. За да измѣни своята природа, това вълче трѣбва да претърпи голѣми

промѣни, коренно да се видоизмѣни. Сжщото може да се каже и за човѣка. За да излѣзе вънъ отъ волята на своитѣ родители и да е готовъ да изпълни волята Божия, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ старитѣ си възгледи. Човѣшкитѣ възгледи сж стари, изгнили вжжета, съ които човѣкъ не може да се качва на високо. Най-малкото напрежение е въ състояние да ги скжса. Който разчита на старитѣ си вжжета, той неизбежно ще падне на земята заедно съ тѣхъ. За да не падате, смѣнете старитѣ вжжета съ нови, здрави и на тѣхъ разчитайте. Вжжето представя вѣрата и надеждата, за които човѣкъ се хваща и крепи при противоречията на умствения или на физическия животъ. Нѣма по-здравовжже за умствения свѣтъ отъ вжжето на вѣрата. И нѣма по-здравовжже за физическия свѣтъ отъ вжжето на надеждата. Докато е здравъ умствено, човѣкъ има вѣра. Докато е здравъ физически, човѣкъ има надежда. И обратно: докато има вѣра, човѣкъ е здравъ умствено. Докато има надежда, той е здравъ физически. Щомъ изгуби вѣрата и надеждата си, човѣкъ отслабва и умствено, и физически. Вѣрата и надеждата на човѣка не се губятъ, а отслабватъ. Това отслабване наричаме въ обикновения животъ изгубване на вѣрата и надеждата.

Като изучавате химическитѣ елементи отъ гледището на тѣхното вжтрешно, духовно влияние върху човѣшкото развитие, ще дойдете

до заключение, че само два елемента съществуватъ въ цѣлата химия: злато и сребро. Среброто лѣкува човѣшкитѣ неджзи, а златото внася животъ въ човѣшкия организъмъ. Единиятъ чисти, изнася навънъ, а другиятъ внася и пълни човѣка. Въ това отношение златото и среброто представятъ полюси на живота. Всички останали елементи, като желѣзо, живакъ, мѣдъ, калай сж научили човѣка на нѣщо добро, но сжщевременно сж го научили и на лоши работи.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате свойствата на всички елементи, но не както сегашнитѣ химици ги изучаватъ. Съвременнитѣ химици изучаватъ само материалната страна на елементитѣ и тѣхнитѣ съединения. Тѣ не се занимаватъ съ тѣхнитѣ органически и психически свойства. А когато се говори за златото отъ окултно гледище разбираме освенъ физическия, още и органическия, и психическия му свойства. Следователно, за да се ползува отъ силитѣ на златото, човѣкъ трѣбва да знае методитѣ, чрезъ които да трансформира физическото злато въ органическо и органическото — въ психическо. Само при това положение той ще разбере златото като носителъ на живота. Въ астрологическо отношение златото е свързано съ слънцето, а среброто — съ луната. Значи, всѣки елементъ е свързанъ съ известна планета. Но да оставимъ този въпросъ настрана, защото, колкото и да се говори по него, все недоизказанъ остава.

Какъ може да се докаже, че златото носи животъ? За да се докаже това твърдение, трѣбва да се направятъ редъ опити. Направете следния опитъ: идете при нѣкой боленъ, който има висока температура, около 41° , и турете на главата му единъ наполеонъ. Нѣма да мине много време, и температурата му ще спадне съ една-две десети отъ градуса. Следъ малко турете на главата му още единъ наполеонъ. Температурата му ще спадне съ още нѣколко десети отъ градуса. Колкото повече увеличавате наполеонитѣ, толкова и температурата по-бързо ще спада. Като турите на главата на болния седемъ-осемъ наполеона, температурата му ще стане нормална. Това е фактъ, опитанъ и провѣренъ, не е само теория. И други опити могатъ да се правятъ съ златото. Запримѣръ, въ кръвта на нѣкой тежко боленъ може да се впрѣсне една хилядна частъ отъ милиграма органическо злато, за да видите, че състоянието на болния ще се подобри. Какво по-голъмо доказателство искате отъ това? Голѣмо е въздействието на органическото и психическото злато върху човѣка.

Велика наука е това, но тя не се дава даромъ. Тази наука, това изкуство може да се даде само на онзи човѣкъ, който е въ сила да издържи на следнитѣ три нѣща: да бжде вѣренъ на своя духъ, да бжде вѣренъ на своята душа и да бжде вѣренъ на своя умъ. Ако човѣкъ не може да обещае, че ще изпълни

тия три нѣща, нищо не може да му се повѣри. Азъ мога да повѣря това изкуство само на онзи, който е готовъ да изпълни тѣзи три положения, защото въ този случай азъ и той едно сме: неговиятъ духъ е мой духъ; неговата душа е моя душа, неговиятъ умъ е мой умъ. И обратното е вѣрно: моятъ духъ е неговъ духъ, моята душа е негова душа и моятъ умъ е неговъ умъ. И тогава, каквото той прави за себе си, прави го и за мене; и каквото азъ правя за себе си, правя го и за него. Ако той се обезвѣрява, ще въздействува и на мене. А като вѣрвамъ азъ, ще въздействувамъ и на него.

„Затова Отецъ ме люби“. Съвременнитѣ хора търсятъ любовта, търсятъ и свободата, но по механически начинъ. Тѣ мислятъ, че като придобиятъ богатство и знание, едновременно съ това ще станатъ свободни. Ако е така, тогава богатитѣ, ученитѣ хора трѣбваше да бждатъ свободни, отъ никого независими. Така ли е въ сжщностъ? Ако е за светостъ, тогава всички свещеници, всички проповѣдници трѣбваше да бждатъ най-свети хора. Вѣрно е, че свободниятъ човѣкъ трѣбва да бжде богатъ, ученъ, светъ, но това сж вътрешни, а не външни качества. Кой е истински ученъ, истински богатъ и светъ човѣкъ? Като говоря за учени, за богати и за свети хора, азъ включвамъ и себе си между тѣхъ. Тѣй щото, когато трѣбва да се изпита силата, вѣрата, знанието и светостъта на хората, едновременно

но съ тѣхнитѣ качества ще се изпитатъ и моитѣ качества, да видимъ, кой ще издържи, кой представя чисто злато и кой — фалшиво.

Какъ се познава умниятъ човѣкъ? Когато въ дома на единъ уменъ човѣкъ влѣзе единъ разбойникъ, съ ножъ въ ржка, умниятъ трѣбва да му каже: Какво искашъ, братко, отъ мене? — Искамъ пари. Ти си богатъ човѣкъ, трѣбва да отдѣлишъ отъ богатството си и за другитѣ хора. — Да, азъ забравихъ, че съмъ богатъ човѣкъ. Ето, вземи ключа, отвори касата и разполагай съ паритѣ ми, както искашъ. Разбойникътъ се замисля, отваря касата и взима една малка частъ отъ паритѣ. Следъ това дава ключа на умния човѣкъ и приятелски се раздѣля съ него. Това значи уменъ човѣкъ. За такъвъ човѣкъ ножътъ въ ржката на разбойника не е стоманенъ, но книженъ.

Ще кажете: Къде ще му отиде краятъ, ако всички постѣпватъ по този начинъ? Питамъ: Ами като не постѣпватъ хората по този начинъ, докѣде сж дошли? Това, което хората вършатъ, пакъ е добро, но не е онова добро, къмъ което всички се стремятъ. Важно е човѣкъ да постѣпва свободно. Всѣка негова постѣпка трѣбва да е продиктувана отъ вътрешна свобода, т. е. отъ свободата на неговата душа. Ако съ своитѣ възгледи и разбирания за живота, човѣкъ излѣзе извънъ земята и влѣзе въ духовния свѣтъ, тамъ ще

минава за аномаленъ. Какво разбираме подъ думата „анормаленъ“? Аномални нѣща сѣ тия, които излизатъ извънъ мѣрката. И въ математиката има аномални величини, които наричатъ несъизмѣрими, т. е. величини, които не се подаватъ на обикновена мѣрка. Запримѣръ, взимате едно число, или една дробъ и започвате да я дѣлите. Тѣй я дѣлите, иначе я дѣлите, но все недѣлима остава. Това не значи, че тя е абсолютно недѣлима, но не се подава на дадена система на действия, на изчисления; обаче, при друга система, тя се подава на дѣление. Тѣй щото, когато една дробъ или едно число е недѣлимо, то съставлява елементъ отъ другъ свѣтъ, отъ друга система. Всички числа, които сѣ недѣлими на физическия свѣтъ, се отнасятъ къмъ другъ свѣтъ. Недѣлимостта имъ на физическия свѣтъ представя запушено отворстие къмъ този свѣтъ. Умнитѣ хора вървятъ въ пжтъ, който води къмъ нормаленъ животъ; обикновенитѣ хора вървятъ въ пжтъ, който води къмъ аномаленъ животъ.

Това сѣ въпроси за разсжждение. Дали вървате въ тѣхъ, дали ви сѣ приятни, това е другъ въпросъ. Вие сте на театъръ, гледате, какъ главниятъ актьоръ играе. Той е употребилъ всичкитѣ си усилия, да изнесе ролята си добре. Какъ се отразява тази роля на васъ, той не се интересува. За актьора е важна идеята, която изнася. Когато музикантътъ свири, за него е важно, какъ ще изнесе идеята, която е вложена въ музикалната пиеса. Кога-

то нѣкой ораторъ говори, той гледа, колкото е възможно по-добре да изнесе идеята си. Сжщото може да се каже и за слушателя. Слушателятъ се интересува повече за идеята, която музикантътъ, художникътъ и ораторътъ изнасятъ, а не толкова за това, какъ е изнесена тази идея.

Следователно, сжщественото въ всѣко нѣщо е идеята, която е вложена въ него. Щомъ намѣрите сжщественото, можете да се спрете и върху второстепеннитѣ нѣща. Кое е сжщественото за всѣки човѣкъ? — Любовта Божия. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да знае, че има Единъ, Който го обича. Христосъ казва: „Затова Отецъ ме люби, защото азъ полагамъ душата си и мога да я взема“. Силата на човѣка седи въ мисълта, че има нѣкой, който го обича. Кой е този нѣкой? Или Богъ трѣбва да люби човѣка, или ближниятъ му трѣбва да го люби, или той самъ трѣбва да се люби. Ако е лишенъ и отъ тритѣ нѣща, човѣкъ се отчайва, изгубва смисъла на живота. Причината за обезсърдчаването, за отчаянието на човѣка се дължи на изгубването на тѣзи три точки. Нѣма защо човѣкъ да се обезсърдчава. Щомъ е дошълъ на земята, идването му е обусловено отъ любовта на нѣкого: или Богъ го люби, или ближниятъ му го люби, или той самъ се люби. Онзи, който ви люби, слиза до сжщото поле, до сжщия

уровенъ, на който сте и вие. Човѣкъ не може да не се обича.

Какво представя човѣкъ? Човѣкъ е онзи, който разбира положението на своя духъ, на своята душа и на своя умъ. Човѣкъ е онзи, който върва на своя духъ, на своята душа и на своя умъ. Духътъ е неговиятъ Богъ, душата — неговиятъ ближенъ, а умътъ — самиятъ човѣкъ. Подъ „ближенъ“ въ широкъ смисълъ на думата разбираме природата. Тя представя онази велика необятностъ, въ която живѣемъ и се движимъ. За тази природа, именно, всички говорятъ. Въ този смисълъ всички я схващатъ и разбиратъ като свой ближенъ. Кой бѣще ближенъ на онзи, когото разбойници хванаха и биха? — Самарянинътъ. На когото и да направите добро, вие сте неговъ ближенъ. Комуто направите добро, той ще ви благодари и ще оцени добротата ви. Който прави добро заради самото добро, той е въ единство съ всички души. Който помага, който прави добро, той всѣкога се ръководи отъ Божественитѣ закони. Въ този случай, и онзи, който помага, е доволенъ; и онзи, на когото помагатъ, е доволенъ. Съ това кръгътъ на доброто за дадения моментъ е завършенъ.

Следователно, като знаете това, не се отказвайте да помагате, да правите добро. Не се отказвайте да работите за Великото въ свѣта; не се отказвайте да работите за своя ближенъ; не се отказвайте да работите за себе си. Съ други думи казано: работете за разви-

ване на своя умъ, за придобиване на знания; работете за своята душа, която е мѣсто на любовта; работете и за своя духъ, който е мѣсто на мъдростта. Като разберете нѣщата по този начинъ, вие ще разберете смисъла на сегашния животъ, ще разберете свойствата на въздуха, който дишате и издишате. Когато придобиете знанието на вашия духъ — на мъдростта, знанието на вашата душа — на любовта и свѣтлината на вашия умъ, вие ще придобиете всичко онова, което е потрѣбно за вашето развитие. Християнскитѣ народи могатъ да придобиятъ това още днесъ. Ако всички народи и общества, държавници и управници, владици и свещеници, майки и бащи, учители и ученици, господари и слуги биха повѣрвали въ това, свѣтътъ щѣше да се оправи, безъ никакви мъчнотии и недоразумения. Понеже хората не вѣрватъ въ това, свѣтътъ върви въ единъ особенъ пжтъ. Хората сж дошли до положение да дѣлятъ косъма на две.

Какво виждаме въ съвременния свѣтъ? — Навсѣкжде недоволство. Единъ богатъ човѣкъ си направилъ голѣма, хубава къща, но не е доволенъ, иска по-голѣма да си направи. Единъ сиромасъ си направилъ малка колибка, но и той не е доволенъ, за по-голѣма мечтае. Добри, естествени сж желанията на хората, но разбиранията имъ сж криви. Какво ще придаде голѣмата къща на нѣкой човѣкъ, ако съ нея той събужда отрицателни чувства въ окръжаващитѣ? Съ своята умраза, съ своитѣ

отрицателни чувства, тѣ ще го уморятъ преждевременно. Ако нѣкой човѣкъ си направи мраморенъ палатъ, кой какъ мине покрай него, ще каже: „Отде е взелъ този човѣкъ толкова пари да направи такъвъ палатъ? Непременно ги е кралъ отиѣкжде. Невъзможно е човѣкъ по честенъ пѣтъ да издигне такъвъ домъ. Не е въпросътъ, дали ще повѣрватъ въ честността на човѣка, но изобщо, мраморнитѣ кѣщи не сѣ хигиенични. Въ бъдеще кѣшитѣ ще се правятъ отъ стъкло. Презъ тѣхъ ще минаватъ ултра-виолетовитѣ лѣчи на слънцето, затова тия кѣщи ще бѣдатъ хигиенични. Съ помощта на пердета, хората ще регулиратъ свѣтлината, ще пушатъ повече или по-малко, споредъ желанието си. Това нѣма да стане днесъ, или утре, но единъ день, когато човѣчеството дойде до по-висока степенъ на развитие.

Казвате: Кога ще дойде времето, хората да живѣятъ въ стѣклени кѣщи? Споредъ мене това време е дошло вече. Достатъчно е човѣкъ да се качи на планината, за да се намѣри веднага въ такава кѣща. Щомъ види, че иде нѣкой, той ще скрие кѣщата си. Тази кѣща може да се скрие въ черупка на лешникъ. Като замине човѣка, той пакъ ще извади кѣщата си, ще я простре, ще влѣзе въ нея и отъ време на време ще подава главата си навънъ. Какъвъ е този лешникъ, нѣма да обяснявамъ. Ако река да се спирамъ върху него, ще изгубя много време. Ще кажете, че това сѣ отвлѣчени работи. Тѣ сѣ толкова отвлѣчени днесъ, колкото

отвлѣчени сж били на времето си въпроситѣ за желѣзницитѣ, които днесъ обикалятъ земята, за аеропланитѣ, съ които хвърчатъ изъ въздуха, за металитѣ, които днесъ се обработватъ и прилагатъ въ живота. Умъ се иска отъ човѣка, за да може да изнамѣри и открие металитѣ, скъпоценнитѣ камъни, стъклото и да ги приложи въ живота. Това, което сега ви говоря, е отвлѣчено и невъзможно. Обаче, единъ день то ще бжде възможно и ще се реализира. Ще дойде день, когато хората ще живѣятъ въ кжщи, направени отъ стъкло.

Сега ще ви разкажа накратко една приказка отъ „Хиляда и една нощ“. Въ тази приказка се говори за единъ царъ, който ималъ трима синове: Хюсеинъ, Хасанъ и Мехмедъ. И тримата братя били влюбени до безумие въ своята красива братовчедка. За да реши правилно въпроса, за кого да иска красивата си внучка, бащата казалъ единъ день на синоветѣ си: Тръгнете тримата по свѣта, да намѣрите такъвъ предметъ, подобенъ на който не сж-ществува. Който отъ васъ намѣри такъвъ предметъ, той ще вземе красивата братовчедка. Пръвъ тръгналъ Хюсеинъ, най-голѣмиятъ синъ. Той стигналъ въ едно далечно царство, и веднага започналъ да търси изъ пазаритѣ нѣкакъвъ особенъ, рѣдъкъ по свойствата си предметъ, подобенъ на който да нѣма по цѣлия свѣтъ. Като обикалялъ пазаритѣ, най-после той видѣлъ, че единъ човѣкъ продава едно малко килимче, на видъ просто и много обик-

новено. — Колко искашъ за това килимче? — Само 15,000 лв. — Много скъпо. То е толкова обикновено. Едва ли струва нѣколко гроша. — Ако продължавашъ да се пазаришъ, ще искамъ за него 20,000 лв. — Какво особено има въ това килимче? — Слушай, съ това килимче ти можешъ да постигнешъ много нѣщо. Достатъчно е да седнешъ на него, и кждето пожелаешъ да отидешъ, тамъ ще се намѣришъ. — Щомъ е така, да направимъ опитъ. Сѣдатъ и двамата на килимчето и тръгватъ да пътуватъ. Като видѣлъ, че килимчето, наистина, притежава особени свойства, Хюсеинъ веднага далъ 15,000 лв. и го купилъ.

Следъ Хюсеина, тръгналъ на пътъ Хасанъ. И той отишълъ далечъ отъ бащиното си царство, да търси особенъ предметъ, невиденъ и нечуванъ до това време по свѣта. Като посещавалъ пазаритѣ, срещналъ най-послед единъ човѣкъ, който държалъ въ ржката си една тржба. Той веднага запиталъ: продавашъ ли тази тржба? — Продавамъ я. — Колко струва? — 15,000 лв. — Много искашъ. Тя едва струва стотина гроша. Защо искашъ толкова много за нея? — Тя не е обикновена тржба. — Въ какво се заключава нейната особеностъ? — Достатъчно е да погледнешъ презъ тази тржба, за да видишъ, какво се върши по свѣта. Съ нея може да се гледа надалечъ и наблизо. — Ето, вземи тогава 15,000 лв. Хасанъ погледналъ презъ тржбата, съ намѣрение да види, какво прави баща му, и видѣлъ всич-

ко, каквото го интересувало. Той купилъ тржбата и доволенъ отъ това, че намѣрилъ особенъ предметъ, тръгналъ на пѣтъ къмъ царството на баща си.

Дошло най-после редъ и за Мехмеда да тръгне за странство, въ далечни страни, да търси нѣкакъвъ особенъ предметъ. Като обиколилъ всички пазари, срещналъ най-после единъ човѣкъ, който носилъ само една ябълка въ ржката си. — Кжде носишъ тази ябълка? — запиталъ Мехмедъ. — Продавамъ я. — Колко искашъ за нея? — Първоначална цена 15,000 лв. — Защо е толкова скъпа? Може ли за една ябълка да се иска 15,000 лв.? — Тя е особена ябълка. Съ нея могатъ да се лѣкуватъ всички болести. — Щомъ е така, ето, вземи 15,000 лв.. Азъ искамъ да притежавамъ тази ябълка.

Пръвъ тръгналъ къмъ бащиното си царство Хюсеинъ; втори тръгналъ Хасанъ, а трети — Мехмедъ. Като се срещнали тримата братя, всѣки по отдѣлно започналъ да разправя за особения предметъ, който могълъ да намѣри въ странствуването си. Като показали предметитѣ си, и тримата решили да отидатъ при своята братовчедка, да ѝ покажатъ, съ какви придобивки се връщатъ отъ странство. Братовчедка имъ живѣла далечъ отъ тѣхъ. За да стигнатъ при нея, трѣбвало да се пѣтува цѣлъ мѣсець. Обаче, преди да тръгнатъ, вториятъ братъ казалъ: Почакайте да погледна презъ тржбата, да видя, какво прави братовчедката. Като по-

гледналъ презъ тржбата, той видѣлъ, че братовчедка имъ била тежко болна, на смъртно легло. Тѣ решили помежду си, часъ по-скоро да стигнатъ при нея, да ѝ помогнатъ. Хюсеинъ казалъ: Не се безпокойте, всички ще седнемъ на килимчето, и веднага ще се намѣримъ при нея. Мехмедъ добавилъ: Азъ пѣкъ ще я излѣкувамъ съ моята ябълка. Тримата братя седнали на килимчето, и веднага се намѣрили предъ леглото на своята братовчедка. Мехмедъ ѝ предложилъ ябълката, и тя оздравѣла.

Тримата братя почнали да спорятъ помежду си, кой има най-голѣмо право за красивата братовчедка. Хасанъ, който носѣлъ тржбата, казалъ: Братовчедката се пада на мене, защото, ако нѣмахъ тази тржба, нѣмаше да видимъ, че тя е болна и нѣмаше да прибѣрзаме да ѝ помогнемъ. Хюсеинъ казалъ: На мене се пада братовчедката, защото, ако нѣмахъ килимчето, трѣбваше цѣлъ месецъ да пжтуваме, а презъ това време тя можеше да умре. Мехмедъ добавилъ: Какво щѣше да стане съ братовчедка ни, ако азъ не носѣхъ ябълката, която я излѣкува? Азъ имамъ най-голѣмо право за нея. Колкото и да спорили помежду си, кой има по-голѣмо право да притежава красивата братовчедка, въпросътъ и досега още не е разрешенъ. Следователно, този въпросъ остава на васъ, вие да го разрешите.

Питамъ: на кого принадлежи красивата мома? — Красивата мома, както и всичко красиво въ свѣта, принадлежи едновременно и на

духа, и на душата, и на ума. Тѣ сж така преплетени, че едно безъ друго не могатъ. Това, което е благо за духа, едновременно е благо и за душата, и за ума. Духътъ, душата и умътъ представятъ една троица помежду си. Като знаете това, не правете разлика между духа, душата и ума.

Мнозина искатъ да знаятъ, какво нѣщо е любовта. Споредъ мене, за любовта не се говори. Тя само се опитва. Какво ще говорите за огъня? Ако се доближите до запалена печка, можете да изпитате приятно или неприятно чувство — зависи отъ разстоянието, на което се намирате. Обаче, ако поставите пръста си въ огъня, той непременно ще изгори, а най-малкото — силно ще ви припари. Тѣй щото, не се оплаквайте, не казвайте, че любовта гори. Вие знаете вече, кога любовта гори. Любовта гори хората, но и слънцето ги гори. Често младитѣ моми се оплакватъ, че изгорѣли, почернѣли отъ слънцето. Ако знаятъ истината, тъкмо на това тѣ трѣбва да се радватъ. Защо? — Защото слънцето изтегля онази черна материя, която е вжтре въ човѣка, изнася я навънъ и внася въ него здраве. По този начинъ слънцето прави човѣка отвънъ черенъ, а отвжтре — бѣлъ. Следователно, всѣка мома, която почернява отъ слънцето, лесно се подава на лѣкуване отъ него. Щомъ не почернява, това показва, че слънцето не може да я лѣкува, има нѣщо болезнено въ нея, което не се подава на лѣкуване. Оттукъ мо-

жемъ да извадимъ заключението: ако животътъ може да почерни нѣкой човѣкъ, това показва, че въ него има нѣщо добро; ако животътъ не може да почерни човѣка, въ него има нѣщо особено. Коя земя, коя прѣстъ дава най-добро жито? — Черноземътъ. Бѣлата прѣстъ — варѣта, бѣлата глина сж добри за мазане, за бѣлосване.

И тъй, не е важно за човѣка да разбере, какво нѣщо е любовта, но той трѣбва да живѣе въ любовта, да изявява Божиата Любовь навънъ, и то въ нейната пълнота. Силата на човѣка седи въ любовта, която той може да опита и да приложи въ ума, въ душата и въ духа си. Въ ума си той ще приложи любовта като знание, въ душата си — като чувство, а въ духа си — като сила. Съ тази трояко проявена любовь, човѣкъ ще може да се освободи отъ всички мжчнотии въ живота си. Всички хора трѣбва да правятъ опити въ това направление. Не е достатъчно само да се питате едни други: вѣрвашъ ли въ Бога, или не? Всѣко нѣщо, въ което човѣкъ вѣрва, трѣбва да се опита. Само по този начинъ вѣрата може да се усилюва. Ученицитѣ на Христа се обърнаха къмъ Него съ думитѣ: „Учителю, придай ни вѣра“. Христосъ имъ отговори: Вѣрата се усилюва чрезъ опита. Когато се опитватъ нѣщата, тогава тѣ ставатъ вѣрни. Вѣрата трѣбва да се опитва. При всѣки несполучливъ опитъ, вѣрата на човѣка отслабва, но сжще-временно го подтиква къмъ новъ опитъ. Щомъ

направи единъ сполучливъ опитъ, вѣрата на човѣка се усилюва. За да не отслабне вѣрата на човѣка, той трѣбва да мисли, да разсуждава, къмъ какви опити да пристѣпва. Не правете опити, съ които вѣрата ви може абсолютно да отслабне. Не правете опити, съ които вѣрата ви може да фалира.

Ще приведа единъ примѣръ за изяснение на последната мисълъ. Единъ руснакъ, на име Арсименко, обичалъ да чете Евангелието и да размишлява върху него. Отъ време на време той проповѣдвалъ предъ известна публика. Случило му се единъ день да проповѣдва на нѣкои хора за вѣрата и попадналъ на примѣра отъ Евангелието, дето се говори за чудното отваряне очитѣ на слѣпия. Тамъ се казва, че Христосъ плюлъ на земята, направилъ кашлица, съ която намазалъ очитѣ на слѣпия, и последниятъ тутакси прогледалъ. Арсименко толкова много се въодушевилъ отъ този примѣръ, че се изпълнилъ съ вѣра въ себе си и казалъ: Като свърша проповѣдта си, ще излѣза вънъ и на слѣпия, който седи обикновено предъ това здание, ще му кажа: Въ името на Господа Исуса Христа заповѣдвамъ ти да прогледашъ! Щомъ свършилъ проповѣдта си, той взелъ Евангелието въ ръка и се запѣтилъ къмъ слѣпия. Като приближилъ къмъ него, веднага се разколебалъ и казалъ: Ами ако това не стане? Той отдръпналъ решението си, вследствие на което и досега въпросътъ стои откритъ. Арсименко не искалъ да

направи опита, защото почувствувалъ въ себе си, че вѣрата му ще претърпи фалитъ.

Съвременнитѣ хора правятъ сѣщия опитъ. Тѣ взиматъ Евангелието въ ржка и тръгватъ за опредѣленото мѣсто. Щомъ доближатъ до него, тѣ казватъ: Ами ако не стане? — Направете опита, и не се страхувайте! Ако излѣзе сполучливъ, добре; ако не излѣзе сполучливъ, пакъ добре. Какво отъ това, че сте направили единъ несполучливъ опитъ? На кой ученъ още първиятъ опитъ е излѣзълъ сполучливъ? Колко несполучливи опити сж претърпѣли ученитѣ! Не само първиятъ, но и вториятъ, и стотниятъ имъ опити сж излизали несполучливи, и тѣ сж продължавали да постоянствуватъ, неуморно да работятъ. Колко видоизмѣнения е претърпѣла идеята за хвъркането изъ въздуха. Въ първо време тази летеща машина имаше перки, после криле, докато днесъ я виждаме въ формата на сегашнитѣ аероплани и цепелини. Колко видоизмѣнения е претърпѣло и ще претърпѣва още човѣшкото вѣрую за сѣществуването на другъ свѣтъ, за сѣществуването на Бога! Не е лесно да се домогне човѣкъ до абсолютната истина по всички важни въпроси за живота и смъртта.

Мнозина подържатъ мисълта, че другъ животъ извънъ физическия не сѣществува. Това твърдение е относително. Човѣкъ се отличава отъ другитѣ животни по своето самосъзнание, което обхваща единъ свѣтъ много ограниченъ. Вънъ отъ неговото самосъзнание,

вънъ отъ неговия свѣтъ сжществуватъ още много съзнания и свѣтове. Чрезъ самосъзнанието си, човѣкъ е достигналъ до най-голямата интензивностъ на радоститѣ и на скърбитѣ, но не е намѣрилъ още пжтя на спасението си, нито пжтя на своята сила. Докато живѣе въ самосъзнанието си, човѣкъ ще се ражда и умира, ще скърби и ще се радва. Чувате, че днесъ нѣкой се е родилъ; на другия день чувате, че нѣкой умрѣлъ, отишълъ на онзи свѣтъ — Доколко този човѣкъ е отишълъ на онзи свѣтъ, това трѣбва да се провѣри. Когато човѣкъ влѣзе въ сврѣхсъзнанието, съзнанието му се разширява, страданията му го напущатъ, и той започва да живѣе въ любовта. Когато хората влѣзатъ въ областта на сврѣхсъзнанието, тѣ се свързватъ помежду си чрезъ любовта. Засега и въ най-свещенитѣ отношения между хората, каквито сжществуватъ въ нѣкои семейства, въ нѣкои организации и общества, връзката не почива на любовта. И тамъ още сжществува свещениятъ егоизъмъ. Наистина, кжде е любовта на синоветѣ къмъ бащитѣ, и на дъщеритѣ къмъ майкитѣ? Кжде е любовта на родителитѣ къмъ децата? Ако влѣзете въ нѣкое религиозно общество, и тамъ нѣма да намѣрите хора съ дълбоки, непоколебими убеждения.

Любовта трѣбва да свързва хората. Които се обичатъ, тѣ иматъ едно и сжщо вѣрую. И които иматъ едно и сжщо вѣрую, тѣ се оби-

чатъ. Когато любовта не е естествена връзка между хората, тѣ сж наклонни взаимно да се ограничаватъ. Истинско, естествено ограничаване е онова, което човѣкъ самъ си налага. То е ограничаване по свобода, по любовъ. Всѣко ограничаване на човѣка, което иде отвънъ, е насилие. Докато хората ви ограничаватъ, вие не сте свободни. Ние не говоримъ за онази любовъ, за онази вѣра и за онази свобода, които сте опитвали; ние говоримъ за тази любовъ, за тази вѣра и за тази свобода, които не сте опитвали.

„Затова ме люби Отецъ, понеже полагамъ душата си и мога да я взема“. Смѣлъ и решителенъ е билъ Христосъ. Това се изисква и отъ насъ. Богъ е доволенъ отъ насъ, когато вижда, че сме смѣли и решителни. И при най-голѣмитѣ страдания ние трѣбва да бждемъ смѣли и решителни. Ако човѣкъ е смѣлъ и решителенъ, ако има положително знание за живота, и въ затворъ да го турятъ, той ще намѣри една малка дупчица, и оттамъ ще излѣзе. Ако го окачатъ на вжже да го бесятъ, вжжето ще се скжса, и той пакъ ще бжде свободенъ. Въ вериги да го оковатъ, веригитѣ ще се стопятъ, и той ще излѣзе вънъ отъ тѣхъ. Ако рекатъ да го застрелятъ, той ще стане малкъ като атомъ, и не ще могатъ да го улучатъ. — Ама ние трѣбва да имаме това знание. — Да, трѣбва да го имате. Това знание е знанието на новото учение: знанието на духа, знанието на душата, знани-

ето на ума. Съ това знание разполагатъ само Синовѣтъ Божии. Никой не може да се нарече Синъ Божий, докато не победи смъртъта. Който стѣпи върху смъртъта и я подчини на себе си, той може да бѣде свободенъ, той може да се нарече Синъ Божий.

Първата спънка въ живота на човѣка е смъртъта; втората спънка е грѣхътъ, а третата — заблуждението. Човѣкъ трѣбва да се справи съ тия три спънки, за да придобие свободата си. Колкото и да казва човѣкъ, че върва въ Бога, че Богъ живѣе въ него, щомъ умира, неговата вѣра не е истинска. Какъ е възможно, Богъ, Който носи безсмъртието и живѣе въ тебе, да те прави смъртенъ? — Вървамъ въ Христа. — Защо умирашъ тогава? Това сѣ заблуждения, противоречия, които трѣбва да разрешите. Щомъ ги разрешите, вие ще се освободите отъ тѣхъ.

Днесъ всички хора говорятъ за любовта. Нѣкой казва на приятеля си: Много те обичамъ, сърдцето ми гори за тебе. — Радвамъ се, че сърдцето ти гори. Питамъ: какво ще стане съ огъня на твоего сърдце, ако капнатъ само една капка вода въ него? — Ще изгасне. — Каква любовъ е тази, която отъ първата капка вода изгасва? Сърдца, които горятъ отъ истинска любовъ, нищо не е въ състояние да ги изгаси. Не вървайте въ онази любовъ, която отъ една капка вода изгасва. Вървайте само въ онази любовъ, която никаква вода не може да изгаси и която никога не се измѣня. Колкото повече

вода сипвате върху тази любовъ, толкова повече тя се разпалва. Дето царува любовта, тамъ нѣма смъртъ, нѣма сиромашия, нѣма невежество. Дето любовта царува, тамъ има животъ, знание и свобода; тамъ сжществува вѣчна радостъ и веселие.

Сега на всички ви предавамъ поздравъ отъ вашия Баща. За да разберете, кой е Той, извикайте вашитѣ бащи и майки на земята и пожелайте да ви кажатъ истината, тѣ ли сж вашитѣ бащи и майки или не. Истинскитѣ майки и бащи трѣбва да бждатъ на мѣстата си. Ако не могатъ да отговорятъ на този въпросъ, тѣ не сж ваши майки и бащи. Единъ е вашиятъ Баща, една е вашата Майка. Единъ е вашиятъ Учителъ. Азъ държа за онзи Учителъ, който желае доброто ви и работи за васъ, както за себе си. Азъ не съмъ за онзи учителъ, който знае само да мѣта вжжета на вратоветѣ ви, да ви впрѣга и да ви кара по цѣли дни да работите на нивата му. Свѣтътъ е пѣленъ съ такива учители, съ такива майки и бащи. Имайте единъ Учителъ, който е въ състояние да внесе въ умоветѣ ви свѣтлина. Имайте една Майка и единъ Баща, които ще внесатъ въ сърдцата ви любовъ, а въ умоветѣ ви — мъдростъ и знание. Само този Учителъ, само тази Майка и този Баща ще бждатъ въ състояние да ви освободятъ отъ всички несгоди, отъ всички мъчнотии и противоречия.

Желая ви, тази година да се освободите не сто на сто отъ мъчнотитѣ, отъ болеститѣ

и страданията си, но поне 50 на сто. Желая ви да забогатѣете не сто на сто, а 50 на сто.

Желая ви да реализирате всички свои стремежи постепенно, не изведнѣжъ, и то не сто на сто, а само 50 на сто.

Желая ви да постигнете всичко, къмъ която душата ви се стреми, но само 50 на сто.

„Затова Отецъ ме люби“.

*

Беседа отъ Учителя, държана на

22 мартъ, 1936 г. 10 ч. с.

София. — Изгрѣвъ.